

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v hlavním líčení konaném dne 27. ledna 2017 v senátě složeném z předsedy Mgr. Eduarda Ondráška a přísedících Mgr. Hany Kaněčkové a Ing. Vladimíra Pokorného **t a k t o :**

Obžalovaná

Lenka H.,

nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, t.č. xxx,

je vinna, že

dne 4. 10. 2014 v přesně nezjištěnou dobu, nejpravděpodobněji v době od 5:30 hod. do 8:00 hod. v xxx na ulici xxx, na pokoji č. xxx v úmyslu usmrtit svého nezletilého syna J. H., nar. xxx, tomuto nezjištěným způsobem uzavřela dýchací cesty, v důsledku čehož nezletilý téhož dne zemřel a bezprostřední příčinou smrti bylo udušení,

t e d y : jiného úmyslně usmrtila a čin spáchala na dítěti mladším 15 let,

č í m ž s p á c h a l a

zločin vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku

a z a t o s e o d s u z u j e

Podle § 140 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku za tento trestný čin a sbíhající se trestný čin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byla uznána vinnou rozsudkem Okresního soudu v Přerově ze dne 17. 5. 2016, č.j. 4 T 262/2015-122, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **16 (šestnácti) let nepodmíněně.**

Podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku se zařazuje pro výkon tohoto trestu do **věznice se zvýšenou ostrahou.**

Současně se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 17. 5. 2016, č.j. 4 T 262/2015-122, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaná povinna nahradit poškozené Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra České republiky, IČ: 47114304, pobočka Olomouc a Ostrava, Olomouc, Jeremenkova 42A, škodu ve výši 2.336 Kč.

O d ů v o d n ě n í

Během dokazování provedeného u hlavního líčení byl zjištěn a spolehlivě prokázán skutkový děj uvedený ve skutkové větě tohoto rozsudku. Tento skutkový děj byl prokázán v zásadním shodně, jak tomuto nasvědčovaly i výsledky přípravného řízení a jak je tento uvedený v obžalobě.

Soud v této věci již rozhodl rozsudkem ze dne 30. 6. 2016, č.j. 28 T 11/2015-649, kterým obžalovanou obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu zprostil. Tento rozsudek nenabyl právní moci, neboť byl napaden odvoláním státního zástupce podaným v neprospěch obžalované. Na základě tohoto odvolání Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 12. 10. 2016, sp. zn. 6 To

65/2016, napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a věc vrátil soudu prvního stupně. Odvolací soud s ohledem na odchylné závěry znalce MUDr. Vitovjána u hlavního líčení ohledně mechanismu úmrtí poškozeného J. H. oproti závěrům vtěleným do písemně podaného znaleckého posudku, uložil, aby v rámci doplnění dokazování opětovně vyslechl oba znalce MUDr. Vitovjána i MUDr. Chromce. Předně bude nutno, aby znalec MUDr. Chromec byl konfrontován s vyjádřením znalce MUDr. Vitovjána u hlavního líčení stran výše uvedených odchylných závěrů. Dále bude nutno oběma znalcům předestřít fotodokumentaci (č.l. 353-355), kde je zachycena poloha, v níž obžalovaná poškozeného kojila, v níž usnula a v níž se následně probudila. Dále bude nutno znalce MUDr. Chromce vyslechnout k tomu, že znalec MUDr. Vitovják v rámci svého výsledku u hlavního líčení (č.l. 593) oproti závěrům písemně podaného znaleckého posudku, v němž společně s MUDr. Chromcem stanovili dobu úmrtí nezletilého na 7:00 až 8:00 hodin dne 4. 10. 2014, uvedl, že je možné, že ke smrti nezletilého mohlo dojít až o hodinu a půl dříve. Dále je třeba, aby oba znalci byli výslovně dotázáni k tomu, zda může mít vliv na jejich závěry stran stanovení doby smrti J. H. nález kašovité tráveniny na stěně žaludku (viz č.l. 417), případně nález kašovité tráveniny až stolice v tlustém střevě (viz č.l. 402). Oba znalci by měli být také dotázáni k tomu, zda i nadále trvají na svých závěrech stran toho, že v okamžiku nástupu spánku by u obžalované, jako u každého usínajícího, ochabl svalový tonus, dítě by jí vypadlo z rukou a lze předpokládat okamžitý pláč dítěte v důsledku úlekové reakce. Odvolací soud rovněž vyjádřil názor, že je vhodné, aby k výsledku obou znalců došlo až poté, co bude získáno maximum možných informací, tedy až po doplnění dokazování výsledkem svědků. Pokud jde o další doplnění dokazování, pak odvolací soud akceptoval argumentaci státního zástupce v tom směru, že je třeba doplnit dokazování o výsledcích svědků Antonína P., Evy M., Martina N. a MUDr. Heleny A. Pokud jde o návrh na státního zástupce na doplnění dokazování o výsledcích Alžběty H. a Bc. Renaty B., odvolací soud ponechal na zvážení soudu prvního stupně, zda osobní výslech svědků provede.

Obžalovaná Lenka H. u hlavního líčení (č.l. 592-592v) využila svého práva a ve věci nevyprávěla. V přípravném řízení (č.l. 342-346, 347-352, 366) obžalovaná uvedla, že je pravdou, že 4. 10. 2014 byla kolem 04:30 hodin v xxx na ubytovně na pokoji č. xxx a kojila syna J. Také je pravdou, že při kojení usnula, a když se asi v 5 hodin probudila, tak byl J. promodralý a jevil se jí jako mrtvý. Obžalovaná uvedla, že se ho snažila oživit, ale nepomohlo to. Zkoušela dýchání z úst do úst a zkoušela mu dělat masáž srdce. Není to první dítě, které jí zemřelo, byla z toho nešťastná a nakonec usnula. Dětská lékařka ji poučila o tom, jak má o dítě pečovat, ale rozhodně nechtěla J. nějak úmyslně ublížit. Následně obžalovaná upřesnila, že když J. v 04:30 hodin kojila, tak ho vzala z postýlky, dala si ho k pravému prsu a pak si ho dala k levému prsu. Seděla na posteli v tzv. tureckém sedu. Kdy usnula, nedokáže odhadnout. Když se probudila, tak J. jí ležel na rukách a ona byla opřená zády o zeď. Hlavu měla svěšenou ve směru dopředu. Obžalovaná uvedla, že si je vědoma, že je nebezpečné, když matka při kojení usne, ale spoléhala se na to, že se nic nestane. Asi v 8 hodin ji vzbudila boucháním na dveře pokoje jiná maminka, Lucka z pokoje č. xxx, a obžalovaná vzala malého, šla za pečovatelkou na vrátnici a řekla jí, co se stalo a ona telefonovala na linku č. 112. Na dotaz, proč už po páté hodině, když se jí J. jevil mrtvý, někomu neřekla, co se stalo, obžalovaná uvedla, že už tak se v ubytovně šířily řeči, že zabila své dvě děti, a J. byl vlastně její třetí mrtvé dítě.

Po rozhodnutí odvolacího soudu obžalovaná opakovaně využila svého práva a ve věci nevyprávěla (č.l. 736v, č.l. 746), přičemž obžalovaná využila svého práva a odmítla ve věci vyprávět i k dotazům znalce MUDr. Petra Chromce u hlavního líčení dne 28. 11. 2016 (č.l. 738).

Svědčce MUDr. Alena L. vypovídala u hlavního líčení (č.l. 594-595) v zásadním shodně jako v přípravném řízení (č.l. 380-388). Svědkyně uvedla, že obžalovanou zná. V minulosti byla lékařkou tří jejích dětí, a to L. H., Z. H. a J. H. J. H. se narodil o trochu dříve, ale jinak byl zdravý. O tom, jak má o dítě pečovat, obžalovanou svědkyně opětovně poučila. Naposledy svědkyně viděla nezletilého J. 29. 9. 2014, kdy obžalovaná u ní byla s dítětem na kontrole a dítě bylo úplně zdravé a v pořádku. Když si chtěli domluvit termín další kontroly, tak obžalovaná řekla, že má v plánu jet na Slovensko, a rozešli se s tím, že se případně telefonicky domluví. Obžalovaná ale pak s J. už na kontrolu nepřišla a svědkyni se nepodařilo ji kontaktovat. Z toho důvodu oslovila orgán péče o děti v Přerově, aby jí pomohli obžalovanou sehnat, ale nějaká sociální pracovníce jí sdělila, že nezletilý J. je mrtvý. S obžalovanou se viděla pak někdy v měsíci lednu 2015, ale k smrti J. se obžalovaná nevyjádřila a svědkyně se jí na to ptát nechtěla. U hlavního líčení svědkyně uvedla, že známky zanedbání nebo týrání na J. určitě nepozorovala. Také se nikdy nestalo, že by obžalovaná přišla na kontrolu s dítětem pod vlivem alkoholu nebo něčeho takového. V tom lednu 2015 svědkyně obžalovanou viděla proto, že obžalovaná sama za ní se přišla omluvit, že jí nezavolala, že J. zemřel. Obžalovaná byla silně rozrušená. Obžalovaná jí řekla: „Však vy jste to četla v Blesku, že prý jsem zabila tři děti, já jsem nikoho nezabila, teď abych chodila kanálama.“

Svědce Martin N. u hlavního líčení (č.l. 736v-737) uvedl, že je zbaven způsobilosti k právním úkonům. Svědek uvedl, že obžalovanou zná asi 4-5 let. V současné době spolu s obžalovanou bydlí v xxx na pokoji na ubytovně, ale svědek neví, jestli to obžalovaná bere tak, že jsou druh a družka. Bydlí spolu na jednom pokoji, ale spí odděleně. Svědek uvedl, že nevidí problém v tom, aby ve věci obžalované vypovídal. V říjnu 2014 bydleli spolu také na jednom pokoji. Pokud jde o to úmrtí dítěte, tak svědek to malé viděl v xxx, ale to už bylo mrtvé. V době, kdy umřelo, tak svědek s obžalovanou na pokoji nebyl, protože to měl zakázané od policie. Svědek tam tehdy přijel nečekaně a ve špatnou hodinu, přijel dřív, než měl přijet. Bylo to brzo ráno, ale svědek neví, kdy. Na ubytovně nebyl, stál venku. To malé mrtvé dítě viděl svědek jenom na vteřinku a pak hned odešel. Buď ho měl někdo tam na vrátnici nebo ho měla obžalovaná. Obžalovaná ho měla chvíli v náručí a obžalovanou sanitka odvezla do Kroměříže. Že jí miminko umřelo, se svědek ten den dozvěděl od policie. Obžalovaná svědkovi k tomu nic neříkala, byla úplně v šoku a nemělo smysl, aby s ní svědek mluvil. Klepala se jak malá. Svědek z toho byl také nešťastný. Že je dítě mrtvé, zjistil od policie, ta tam už byla. Svědek druhý den jel za obžalovanou do PL v Kroměříži, ale o tom, co se stalo, se spolu vůbec nebavili.

Svědčce Eva M. u hlavního líčení (č.l. 737-737v) uvedla, že pokud jde o úmrtí dítěte obžalované, tak ona konkrétně nic neví. Svědkyně měla tu smůlu, že byla na směně jako pracovník v sociálních službách xxx, kde bydlela obžalovaná s miminkem. Ten den měla ranní směnu od 7:00 hod. a když jí předávala kolegyně směnu, tak jí mimo jiné říkala, že v noci měla s obžalovanou rozhovor a že ta je v pohodě, že nemá žádné problémy. Mezi 7:30 hod. a 8:00 hod. za svědkyni obžalovaná přišla, že malý nedýchá. Svědkyně zavolala záchranku a šla za obžalovanou na pokoj. Obžalovaná jí řekla jen, že malý nedýchá a ona neví, proč nedýchá. Obžalovaná brečela a říkala, ať jí svědkyně pomůže, ať jí ho zachrání. Svědkyně to řešila po telefonu s paní doktorkou, ta jí dávala instrukce, které svědkyně říkala obžalované a obžalovaná dítěti dávala první pomoc. Za směny svědkyně, pokud jde o pana N., tak svědkyně neví o tom, že by se chtěl na xxx dostat. Někdy byly takové problémy, že házel kamínky na okno a chtěl za obžalovanou, ale jestli to bylo ten den, svědkyně neví. Ten den obžalovaná zkolabovala a odvezli ji do Kroměříže.

Svědék Antonín P. u hlavního líčení (č.l. 737v-738) uvedl, že se s obžalovanou zná 4 roky. Je to spíš jen známá. Pokud jde o úmrtí syna obžalované J., tak obžalovaná bydlela s malým u svědka, ale na noc chodila na xxx, kde byla vedena. Fakticky byla skoro pořád u svědka, na ten xxx musela zajít, když potřebovala nějaké peníze na toho malého. Když J. umřel, tak to byla obžalovaná s dítětem na xxx. Byli tehdy dohodnuti, že ráno pojedou na zahradu, ale obžalovaná nešla. Proto přišel kolem 8:00 hod. ráno obžalované naproti, ale to tam už byla policie a lékaři a obžalovaná svědkovi řekla, že J. umřel. Proč umřel, svědkovi ale neřekla. Jenom říkala, že ho asi zalehla nebo něco takového. Svědek uvedl, že když obžalovaná s malým spala u něho, tak obžalovaná měla takové spaní, že ji musel svědek přijít vzbudit, aby vstala, protože malý řve. Obžalovaná spala úplně natvrdo. Několikrát svědek malého vzal a dal ho do postýlky a obžalovaná se nevbudila a pak o tom vůbec nevěděla. Když přišel svědek to ráno, jak J. umřel, tak obžalovaná byla šoku.

Svědčyně MUDr. Helena A. u hlavního líčení (č.l. 746v-747) uvedla, že pracuje jako lékař u záchranné služby. U obžalované byla na výjezdu 3x. Byla tam, když měli hlášené bezvědomí u dítěte, pak je volali znovu, to tam byl soudní lékař a kriminálka, kterou zavolala svědkyně a na konci toho samého měsíce tam byla potřetí, protože obžalovaná vyhrožovala sebevraždou, že skočí do řeky. Obžalovaná byla tehdy opilá a podle svědkyně tam demonstrovala stresovou reakci pro úmrtí dítěte. Obžalovaná tehdy hyperventilovala a svědkyně jí dala na výběr ze dvou možností, buď ať toho nechá a že jí domluví psychiatrii, nebo že ji pošle na záchytku a ze záchytky poputuje přímo do kriminálu. Obžalovaná vyváděla, že jí umřelo dítě, ale v momentě, kdy jí svědkyně řekla, ať přestane hyperventilovat a hrát to divadlo, tak se v sanitce úplně zklidnila a už ani nemukla. Pokud jde o den, kdy zemřel J., tak po příjezdu vstoupili do čistě uklizeného pokoje v xxx, kde byla postel a vedle byla dětská postýlka, kde leželo to dítě, které bylo oblečené a zakryté. Obžalovaná se chovala naprosto ledově klidně. Svědkyně má z dosavadní praxe zkušenost, že rodiče jsou v takových případech v šoku, brečí a podle svědkyně by byla normální reakce, že by obžalovaná seděla někde v koutku a byla úplně vyřízená. Obžalovaná se chovala ale naprosto chladně, úplně bez jakéhokoliv projevu emoce, pláče nebo čehokoliv. Tentýž den tam jeli podruhé, protože je zavolala policie, že je obžalovaná psychicky špatná. Obžalovaná tam stála s takovým prapodivně vyhlízejícím individuem, chlapem, který říkal, že se o ni postará. Oba dva byli venku a kouřili. Zase žádný pláč, vůbec nic, obžalovaná se chovala naprosto chladně a bezcitně a řekla, že ona nikam jet nechce. Svědkyně ale rozhodla, že obžalovaná pojedou na psychiatrii na vyšetření. K dotazu znalce MUDr. Chromce svědkyně uvedla, že dítě leželo v postýlce zakryté a oblečené a tělíčko mělo ještě teplé. Svědkyně dítě zaintubovala a dvakrát mu dávali elektrický výboj. Z pusy i z té kanyly teklo sražené mléko a snad tam byla i příměs krve a dítě mělo ty zornice rozjeté. Dítě bylo v poloze na zádech. Posmrtné skvrny nebyly, měl modrý obličej i prstíčky už byly studené, zatuhlé, pusa také. V kolik hodin tam přesně přijeli, si svědkyně nepamatuje.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství a toxikologie (č.l. 397-422) a z výpovědi znalce MUDr. Marka Vitovjáka u hlavního líčení (č.l. 593-593v) a znalce Ing. Ivo Války u hlavního líčení (č.l. 593v-594) vyplývá, že příčinou smrti nezletilého J. H. bylo udušení. Provedenou soudní pitvou nebyla zjištěna žádná poranění, která by se na smrti kojence mohla příčinně spolupodílet. Rovněž nebylo zjištěno žádné onemocnění dýchacích cest, které by mohlo způsobit jejich náhlou neprůchodnost otokem, nebyly zjištěny ani žádné anatomické abnormality na horních či dolních dýchacích cestách. Samotný pitevní nález, zvláště pak nález akutní rozedmy plic nezapadá do obrazu syndromu náhlé smrti kojence, známého pod zkratkou SIDS. Provedené toxikologické vyšetření biologického materiálu odebraného při pitvě kojence neprokázalo negativní ovlivnění toxikologicky významnou látkou. Nejpravděpodobněji tedy došlo k udušení J. H. uzávěrem zevních dýchacích cest

z jiných příčin, event. i hostilním jednáním druhé osoby proti tělu zemřelého. Na těle zemřelého nebyla zjištěna žádná poranění. Vzhledem ke skutečnosti, že J. H. dosáhl v den své smrti věku 2 měsíce a 10 dní, nebyl by, s ohledem na obvyklý psychomotorický vývoj kojence, schopen cílené, ani účinné sebeobrany. Žádné známky sebeobrany by, v případě hostilního jednání druhé osoby proti jeho tělu, nemohly ani vzniknout. U hlavního líčení znalec MUDr. Vitovjác uvedl, že by závěry znaleckého posudku chtěl rozvinout natolik, že pokud by došlo k nějaké menší úhlové odchylce než 90 stupňů a došlo by ke zmáčknutí event. kojeneho kojence mezi přední plochu hrudníku a třeba dolní končetinu, je možno připustit, že v tomto případě by mohlo dojít k závěru dýchacích cest tím prsem, ze kterého matka kojila.

Po rozhodnutí odvolacího soudu zdejší soud předvolal oba znalce MUDr. Chromce i MUDr. Vitovjác k hlavním líčením, kde bylo prováděno doplnění dokazování výsledkem výše uvedených svědků, přičemž oba znalci měli i možnost svědkům klást dotazy. Znalce MUDr. Chromec chtěl položit dotazy i obžalované, ale jak je uvedeno výše, obžalovaná využila svého práva a odmítla vypovídat. Znalcům bylo rovněž doručeno usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12. 10. 2016. Před jejich výsledkem jim byla předložena fotodokumentace provedená během pokračování výslechu obžalované, kde obžalovaná demonstrovala polohu při kojení (č.l. 353-355). Znalec MUDr. Petr Chromec byl rovněž seznámen s podáním znaleckého posudku MUDr. Markem Vitovjácem u hlavního líčení dne 23. 3. 2016 (č.l. 593-593v). Znalci pak byli vyslechnuti u hlavního líčení dne 27. 1. 2017 (č.l. 748-749v), přičemž oba znalci se na svých závěrech shodli, přičemž uvedli, že před hlavním líčením celou záležitost spolu konzultovali. Co se týče mechanismu uzávěru dýchacích cest a následného udušení prsem v tom předklonu, tak teoreticky je to samozřejmě možnost, kterou lze připustit, ale znalci se ve své mnohaleté praxi s takovým případem nesetkali. V praxi se setkávají při pitvě s případy, kdy dítě bylo skutečně zalehnuto, např. opilou matkou, ale tam je ten časový interval pro zalehnutí delší a znalci vidí na obličejí takové klasické vytačeniny těch skvrn, protože v okolí u toho dušení vzniká cyanóza, ale v místě, kde je vyšší tlak, tak tyto cyanotické změny v podkoží nejsou, což tady u J. H. nebylo. Ten tlak, pokud působil, tak musel být mnohem kratší. Znalci předpokládají nadále, že k úmrtí J. H. došlo mechanismem uzávěru zevních dýchacích cest. Oba znalci uvedli, že nadále trvají na svých závěrech ventilovaných v písemně podaném znaleckém posudku stran toho, že v okamžiku nástupu spánku by u obžalované, jako u každého usínajícího, ochabl svalový tonus, dítě by jí vypadlo z rukou a lze předpokládat okamžitý pláč dítěte v důsledku úlekové reakce. MUDr. Chromec uvedl, že pokud znalec MUDr. Vitovjác připustil o zhruba hodinu dřívější úmrtí J. H., pak on s tím nemá problém nesouhlasit. MUDr. Chromec tento závěr kolegy MUDr. Vitovjác učiněný u hlavního líčení (č.l. 593) akceptuje, což u hlavního líčení MUDr. Chromec podrobně odůvodnil. Pokud jde o nález kašovité tráveniny na stěně žaludku, případně nález kašovité tráveniny až stolice v tlustém střevě, pak MUDr. Chromec uvedl, že vůbec nechápe, jaký vliv by to mohlo mít při stanovení doby úmrtí J. H. K době úmrtí J. H. uvedl i znalec MUDr. Vitovjác, že tak, jak se k tomu vyjádřil při minulém hlavním líčení, tak na tom nadále trvá a i MUDr. Chromec s tím nemá nejmenší problém.

Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie dětí a dospělých (č.l. 464-494) a z výpovědi znalce Mgr. Zdeňka Kolaříka u hlavního líčení (č.l. 595-596) a MUDr. Silvie Musilové u hlavního líčení (č.l. 596v) vyplývá, že obžalovaná netrpí a ani v inkriminované době netrpěla duševní poruchou ve smyslu psychotického onemocnění a ani jinou duševní poruchou forenzně významnou. Ovládací a rozpoznávací schopnosti u ní byly zcela zachovalé. Její duševní stav nevyžaduje žádnou pravidelnou psychiatrickou medikaci ani léčení. Obžalovaná má sklon ke konzumaci alkoholu i ve zvýšené míře, ale syndrom závislosti nebyl zjištěn. Osobnostně jde o ženu významně anetickou, beze stopy empatie, či autentických emocí nebo prožívání. Navzdory nepřilíš

kvalitnímu intelektu je schopna poměrně chladného kalkulu. V osobnosti jsou výrazné a zřetelné znaky agresivity. Prognóza jejího dalšího vývoje je zcela nepříznivá. Z hlediska psychiatrického pobyt obžalované na svobodě není pro společnost nebezpečný. Možnost resocializace znalci vylučují.

Se souhlasem obžalované i státního zástupce byl čten znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví toxikologie (č.l. 446-449) z něhož vyplývá, že v krvi a moči Lenky H. nebyl zjištěn žádný ethanol ani další těkavé toxikologicky významné látky. Dalším toxikologickým vyšetřením byla prokázána přítomnost diazepamů a jeho metabolitu nordiazepamů, přítomnost nikotinamidu a přítomnost kofeinu a jeho metabolitů.

Stranám byly předloženy k nahlédnutí listinné důkazy, a to záznam o výjezdu posádky rychlé lékařské pomoci (č.l. 5), přepis volání na linku 155 (č.l. 6-10), fotokopii listu o prohlídce zemřelého (č.l. 11.), lékařská zpráva (č.l. 19), protokol o vydání věci (č.l. 20), protokoly o ohledání místa činu spolu s plánkem a fotodokumentací (č.l. 22-24, 26-30, 32-63), protokol o vydání věci (č.l. 64), protokol o ohledání věci (č.l. 65-67), fotodokumentace mobilního telefonu (č.l. 84-92), usnesení podle § 80 odst.1 tr. řádu (č.l. 101), protokol o ohledání místa činu spolu s fotodokumentací (č.l. 109-118), protokol o vydání věci (č.l. 149), usnesení podle § 80 odst.1 tr. řádu (č.l. 150), protokol o vydání věci (č.l. 152), sdělení ÚZČ (č.l. 185-186), fotokopie ukončení poskytování služby (č.l. 202-203), fotokopie průběhu práce na individuálním plánu (č.l. 215), individuální plány (č.l. 216-217), fotokopie smlouvy o poskytnutí sociální služby (č.l. 220-222), fotokopie smlouvy o poskytnutí sociální služby (č.l. 223), fotokopie ukončení poskytování služby (č.l. 229), sdělení ÚP (č.l. 518), sdělení OSSZ (č.l. 519), opis rejstříku trestů (č.l. 522, č.l. 533, 743), zpráva o pověsti (č.l. 559-560), spis PČR, č.j. KRPM-3465/TČ-2012-140871 a spis Okresního soudu v Přerově sp. zn. 4 T 262/2015.

Takto provedené důkazy hodnotil soud jednotlivě i v jejich souhrnu a dospěl k závěru, že provedené důkazy, poté, co bylo dokazování doplněno dle pokynů odvolacího soudu, usvědčují obžalovanou v plném rozsahu ve smyslu podané obžaloby.

V průběhu dokazování se nepodařilo stanovit, jakým způsobem došlo k uzavěru zevních dýchacích cest nezletilého poškozeného. V rozhodnou dobu nebyl v pokoji č. xxx v xxx kromě obžalované a nezletilého poškozeného J. H. nikdo jiný přítomen. Kromě výpovědi samotné obžalované proto soud nemá k dispozici kromě znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství žádný jiný důkaz, na základě kterého by bylo možné dovodit, jakým způsobem došlo k udušení nezletilého poškozeného. Je třeba uvést, že žádný ze svědků nebyl v rozhodnou dobu přítomen v pokoji s obžalovanou a nezletilým poškozeným. Svědci se pouze vyjadřují k reakcím obžalované poté, co byla volána lékařská pomoc k nezletilému poškozenému. Navíc výpovědi svědků se v tomto směru ani ohledně reakcí obžalované neshodují, kdy svědci N., P., ale i svědkyně M. vypovídají v tom směru, že obžalovaná byla v šoku a plakala. Toto tvrdí nejenom svědci N. a P., kteří mají k obžalobě osobní vztah, ale uvádí to i svědkyně M., pracovnice v sociálních službách, pro kterou byla obžalovaná jedním z klientů. Naproti tomu svědkyně MUDr. A. popisuje jednání obžalované jako naprosto chladné. Toto tvrzení svědkyně MUDr. A. je sice v rozporu s výpověďmi svědků N., P. a M., ale je v souladu se závěry znalců z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie dětí a dospělých, kdy dle znalců jde u obžalované osobnostně o ženu významně anetickou, beze stopy empatie či autentických emocí nebo prožívání. Navzdory nepřilíh kvalitnímu intelektu je schopna poměrně chladnému kalkulu. Informace svědků MUDr. A., P. a M. k tomu, co jim měla sdělit obžalovaná k úmrtí nezletilého poškozeného, kde ho našla, kdy a za jakých okolností zjistila jeho smrt, že snad se smrtí nezletilého poškozeného

počítala, jsou velmi kusé, což je nepochybně ovlivněno i časovým odstupem. Svědkyně MUDr. A. pouze v tomto směru uvedla, že dítě leželo oblečené v postýlce. Svědek P. uvedl, že mu obžalovaná neřekla, proč J. zemřel, pouze mu řekla, že ho asi zalehla nebo „něco takového“. Svědkyně M. uvedla, že jí obžalovaná pouze řekla, že malý nedýchá a že neví, proč nedýchá a chtěla, aby jí svědkyně pomohla. Obžalovaná jí neřekla nic o tom, že by dítě kojila. Pokud jde o svědkyni MUDr. L., pak podle svědkyně obžalovaná o nezletilého poškozeného pečovala řádně a svědkyně, jakožto dětská lékařka, neshledala na dítěti žádné známky týrání nebo zanedbání řádné péče.

Je třeba uvést, že ani jedna z výše uvedených svědeckých výpovědí nemůže vést soud k jednoznačnému závěru o vině obžalované. Pokud jsou výše uvedení svědci s ohledem na časový odstup vůbec schopni sdělit nějaké informace, tak se jedná o informace kusé a informace pouze sdělené samotnou obžalovanou svědkům, tedy informace zprostředkované, případně o informace o jednání obžalované bezprostředně po smrti nezletilého poškozeného, kdy obžalované zjevně přecházela ve svých náladách z pláče do chladné ustrnulosti. Za této situace je skutečně zásadním důkazem znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství.

V řízení před prvním rozhodnutím soudu v této věci u hlavního líčení znalec MUDr. Vitovják připustil, že pokud by došlo k nějaké menší úhlové odchylce než 90 stupňů a došlo by ke zmáčknutí kojeného kojence mezi přední plochu hrudníku a třeba dolní končetinu, je možno připustit, že v tomto případě by mohlo dojít k uzavěru dýchacích cest prsem, ze kterého matka kojila. Následně při doplnění znaleckého posudku ovšem oba znalci MUDr. Chromec a MUDr. Vitovják shodně uvedli, že byť tuto možnost nemohou v teoretické rovině vyloučit, tak za jejich více než dvacetiletou praxi v oboru se s takovým případem nesetkali ani jednou. Na základě tohoto stanoviska znalců soud dospěl k závěru, že takováto možnost uzavěru dýchacích cest nezletilého poškozeného je v praxi vyloučena. Navíc je třeba poukázat na další závěr znalců, kdy tito shodně uvedli, že v praxi se setkávají při pitvě s případy, kdy dítě bylo skutečně zalehnuto, např. opilou matkou, ale tam je ten časový interval pro zalehnutí delší a znalci vidí na obličejí takové klasické vytačeniny těch skvrn, protože v okolí u toho dušení vzniká cyanóza, ale v místě, kde je vyšší tlak, tak tyto cyanotické změny v podkoží nejsou, což u nezletilého poškozeného nebylo. Ten tlak, pokud působil, tak musel být mnohem kratší. Z tohoto závěru znalců lze tedy dovodit jednoznačný závěr, že k uzavěru dýchacích cest nezletilého poškozeného nemohlo dojít ani mechanismem, který připustili znalci jako čistě teoretickou možnost, s kterou se ale v praxi nesetkali, kdy i v tomto případě by muselo dojít k uzavěru dýchacích cest prsem, ze kterého matka kojila, přičemž by se jednalo o stejnou situaci, jako v případě zalehnutí, tedy musely by být na obličejí nezletilého poškozeného patrné klasické vytačeniny skvrn, což v tomto případě nebylo. Výše uvedeným závěrem ovšem znalci vyloučili i nedbalostní zavinění obžalované, protože vyloučili zalehnutí nezletilého poškozeného. Přitom z výpovědi svědka P. je patrné, že obžalovaná velmi tvrdě spala, a když nezletilý poškozený plakal, tak ji svědek musel budit. S přihlédnutím k této svědecké výpovědi by i za situace, že obžalovaná nebyla ovlivněna alkoholem, mohlo dojít k zalehnutí nezletilého poškozeného způsobem, který znalci popisují, např. z praktických případů zalehnutí dítěte opilou matkou. S ohledem na nepřítomnost vytačenin skvrn na obličejí nezletilého poškozeného je ovšem takovýto mechanismus uzavěru dýchacích cest nezletilého poškozeného znalci vyloučeni. Za této situace je vyloučeno nejenom udušení uzavěrem zevních dýchacích cest nechtěným přitlakem matčina prsu na obličej nezletilého poškozeného při kojení a náhlém usnutí matky, ale znalci i v doplnění znaleckého posudku setrvali na závěru, že v okamžiku nástupu spánku by u obžalované ochabl svalový tonus. Tyto závěry znalců pak vyvrací obhajobu, kterou uplatnila obžalovaná. Znalci svými závěry vyloučili i situaci, že by

obžalovaná nezletilého poškozeného zalehla v jiné poloze, než jak sama obžalovaná ve své výpovědi popisovala. Za této situace, kdy nebyly zjištěny známky zánětu plic a ani známky vdechnutí žaludečního obsahu do dýchacích cest a ani žádné chorobné stavy, které by mohly vést k udušení z chorobných přirozených příčin, přičemž samotný pitevní nález nezapadá do obrazu syndromu náhlé smrti kojence, zůstává jako jediná vysoce pravděpodobná možnost udušení nezletilého poškozeného uzávěrem zevních dýchacích cest blíže nezjištěným hostilním jednáním druhé osoby proti tělu nezletilého poškozeného. Soud dospěl k závěru, že s ohledem na závěry znalců, které vylučují jiné mechanismy udušení nezletilého poškozeného, které by mohly být důsledkem přirozené choroby nezletilého poškozeného, případně nešťastné náhody, nebo nedbalostního jednání obžalované, je uzávěr zevních dýchacích cest nezletilého poškozeného úmyslného hostilním jednáním druhé osoby proti tělu nezletilého poškozeného jedinou zůstávající variantou, jak mohlo ke smrti nezletilého poškozeného dojít. Jedinou osobou přítomnou v rozhodnou dobu u nezletilého poškozeného byla obžalovaná, je tedy zcela logický závěr, že tohoto úmyslného hostilního jednání vůči nezletilému poškozenému se dopustila obžalovaná.

Pokud jde o dobu úmrtí poškozeného, tak znalci MUDr. Chromec a MUDr. Vitovják při doplnění znaleckého posudku shodně setrvali na závěru, že nezletilý poškozený skutečně mohl zemřít zhruba o hodinu až hodinu a půl dříve, tedy nikoliv zhruba v 7:00 hod, ale již v 5:30 hod. Soud proto v tomto směru upravil popis skutku tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

Po doplnění dokazování se oba znalci MUDr. Chromec i MUDr. Vitovják shodli na závěrech znaleckého posudku, přičemž, pokud jde o závěr MUDr. Vitovjáka, že by mohlo dojít při nějaké menší úhlové odchylce než 90 stupňů ke zmáčknutí kojeneho kojence mez přední plochu hrudníku a třeba dolní končetinu a k uzávěru dýchacích cest prsem, ze kterého matka kojila, tak znalci se sice shodli i na tomto závěru znalce MUDr. Vitovjáka, ale oba shodně tento závěr označili jako možnost čistě teoretickou, s kterou se v praxi ani jeden z nich nesetkal. Je tedy mezi oběma znalci shoda v závěrech znaleckého posudku, přičemž znalci shodně vysvětlují i čistě teoretickou možnost odchýlného závěru znalce MUDr. Vitovjáka stran teoreticky možného uzávěru dýchacích cest nezletilého poškozeného, ovšem tuto teoretickou možnost oba znalci shodně uvádějí jako situaci, s kterou se ve své mnohaleté praxi nesetkali. Za této situace tedy není nutné zpracování revizního znaleckého posudku, kdy znalci se na závěrech znaleckého posudku shodli a v tom bodě, kde je ústní podání znaleckého posudku u hl. líčení odchýlné oproti písemnému zpracování, věrohodně vysvětlili, proč je dřívější úmrtí nezletilého poškozeného možné a naopak, proč je výše uvedený mechanismus uzávěru zevních dýchacích cest nezletilého poškozeného sice čistě teoreticky možný, ale v praxi se nevyskytující, což znalce nepochybně vedlo k tomu, že takovouto hypotetickou možnost v písemném zpracování znaleckého posudku neuváděli. Soud tedy nepřistoupil k zadání zpracování revizního znaleckého posudku, kdy závěry znalců v rámci dostupných důkazů jsou jednoznačné.

Soud rovněž nevyslychal další svědky, kdy ani obhajoba, ani obžaloba, nežádali další doplnění dokazování, přičemž v případě svědkyň Alžběty H. a Bc. Renaty B. ponechal odvolací soud na zvážení soudu prvního stupně, zda je osobní výslech jmenované, v závislosti na výsledcích dalšího dokazování, nutný. S ohledem na výše uvedené výsledky dokazování u hlavního líčení dospěl soud k závěru, že výslech těchto dvou svědkyň by nemohl přinést žádné další pro rozhodnutí soudu podstatné informace nad rámec těch informací, které soud již získal výslechem svědků MUDr. L., P., M., N. a MUDr. A.

Na základě takto provedeného hodnocení důkazů dospěl soud k závěru, že obžalovaná

svým jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku naplnila po objektivní i subjektivní stránce skutkovou podstatu zločinu vraždy dle § 140 odst. 1 tr. zákoníku ve znění z.č. 40/2009 Sb., neboť jiného úmyslně usmrtila a čin spáchala na dítěti mladším 15 let. V tomto jednání obžalované dovozuje soud úmysl nejméně nepřímý podle § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, neboť s ohledem na závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, jsou vyloučeny mechanismy uzavěru zevních dýchacích cest nezletilého poškozeného, které by byly důsledkem choroby, nešťastné náhody nebo nedbalostního jednání obžalované. Obžalovaná tedy musela úmyslným a aktivním jednáním, které se však nepodařilo přesně popsat, uzavřít zevní dýchací cesty nezletilého poškozeného, kdy při tomto jednání musela být nejméně srozuměna s tím, že usmrtí nezletilého poškozeného. Obžalovaná tedy věděla, že svým jednáním může porušit zájem chráněný zákonem a pro případ, že se tak stane, s tímto byla nejméně srozuměna. Trestnost jednání obžalované byla posouzena dle zákona účinného v době spáchání trestného činu, neboť není pozdějšího zákona, jež by byl pro obžalovanou výhodnější (§ 2 odst. 1 tr. zákoníku).

Obžalovaná byla dle popisu z evidence Rejstříku trestů (č.l. 522, č.l. 533, 743) a dle spisu Okresního soudu v Přerově sp. zn. 4 T 262/2015 v minulosti opakovaně soudně trestána, přičemž naposledy byla odsouzena rozsudkem Okresního soudu v Přerově ze dne 17. 5. 2016, č.j. 4 T 262/2015-122, pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku. Ze zprávy z místa bydlíště obžalované (č.l. 559-560) vyplývá, že obžalovaná nebyla projednávána pro přestupek a bližší údaje k její osobě nejsou známy.

Při stanovení povahy a závažnosti trestného činu soud vycházel z porušení zájmu na ochraně lidského života, přičemž konkrétní stupeň povahy a závažnosti trestného činu je zvyšován skutečností, že obžalovaná usmrtila dítě, a to nejenom ve smyslu dítěte mladšího 15 let, což není přitěžující okolnost, ale znak kvalifikované skutkové podstaty zločinu vraždy podle § 140 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku, ale usmrtila své vlastní dítě, což soud vyhodnotil jako přitěžující okolnost ve smyslu § 42 písm. h) tr. zákoníku. Pokud jde o předchozí odsouzení obžalované, pak ve vztahu k rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 17. 5. 2016 nejde o okolnost přitěžující, ale o okolnost podmiňující uložení souhrnného trestu a v případě odsouzení Okresním soudem v Přerově pod sp.zn. 1 T 135/2013 uplynula zkušební doba dne 27. 8. 2014 a soud za této situace k této okolnosti nepřihlížel jako k okolnosti přitěžující ve smyslu ust. § 42 písm. p) tr. zákoníku, ale nelze o obžalované ani hovořit jako o osobě, která vedla před spácháním tr. činu řádný život ve smyslu ust. § 41 písm. o) tr. zákoníku.

Trestní sankce byla obž. H. uložena s ohledem na zákonná hlediska ust. § 37 odst. 1, 2 a § 38 odst. 1, 2, 3 tr. zákoníku, přičemž při stanovení druhu a výměry trestu soud vycházel z ust. § 39 odst. 1, 2 a 3 tr. zákoníku a dospěl k závěru, že je na místě uložit obžalované souhrnný trest v dolní třetině trestní sazby v trvání 16 let, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 2 písm. d) tr. zákoníku zařazena do věznice se zvýšenou ostrahou. Uložení trestu mírnějšího nepřichází v úvahu, kdy nejsou splněny zákonné podmínky pro takovýto postup za situace, že soud trest ukládal jako trest souhrnný a s ohledem na skutečnost, že obžalovaná usmrtila vlastní dítě, soud přihlížel k přitěžující okolnosti ve smyslu § 42 písm. h) tr. zákoníku. Soud současně zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Přerově ze dne 17. 5. 2016, č.j. 4 T 262/2015-122, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Poškozená Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra ČR se s jejím nárokem na náhradu škody připojila k trestnímu řízení řádně a včas. Z provedeného dokazování je zřejmé, že poškozená zdravotní pojišťovna skutečně v přímé příčinné souvislosti s protiprávním jednáním

obžalované utrpěla škodu a je nepochybně oprávněnou osobou, která může náhradu škody žádat. Poškozená Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra ČR řádně důkazně doložila výši uplatněného nároku na náhradu škody (č.l. 527). Soud proto uložil obžalované povinnost nahradit poškozené Zdravotní pojišťovna ministerstva vnitra ČR škodu v celkové výši 2.336 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možné podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu prostřednictvím podepsaného soudu k Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být v uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného.

Olomouc 27. ledna 2017

Za správnost vyhotovení:
Marcela Suchá

Mgr. Eduard Ondrášek v. r.
předseda senátu